



HARLEQUIN®



JALLOOLINE ROMAAN



*Tagasiboidlik
preili Manning*

Amanda McCabe

Amanda McCabe
The Demure Miss Manning
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Ammanda McCabe
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M06310716
ISBN 978-9949-25-920-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatiikk

London 1805

„*M*a olen kuulnud, et ta on kõige kenam mees, keda kunagi nähtud!“

Mary Manning püüdis mitte naerda, kui ta sõber leedi Louisa Smythe need entusiastlikud sõnad lausus. Ta hoopis naeratas ja noogutas inimestele, kellest nad pargis mööda jalutasid ning kohendas pitsiga ääristatud päikesevarju ereda pärastrõunase päikese käes. Leedi Louisa erutus sageli mahlakate kuulujuttude peale, eriti kui need puudutasid kena välimusega mehi.

Ning kena välimusega noor mees, kes oli Napoleoni vastases sõjas uusim kangelane, pärast sangarlikke tegusid Caldiero lahingus – nojah, Maryt üllatas, et Louisa polnud veel entusiastmist minestanud.

Kuid Maryl tuli tunnistada, et isegi teda huvitasid jutud lord Sebastian Barrettist, Howardi markii kolmandast pojast ning kergeratsaväe rügemendi kaptenist ja tema kangelastegudest. Ainult õige pisut.

Leedi Louisa võttis Mary käevangust kinni, kui nad looklevale ja kitsale jõeäärsele teerajale keerasid. Mary silmitses automaatselt inimesi, kes sinna kogunenud olid, jalutades kahekaupa või naervate nelikutena, jutustades koos päikesest sätendava vee ääres. Mary isa oli töötanud diplomaatilises teenistuses nii kaua, kui ta mäletas, ning Mary oli täitnud tema võõrustaja rolli ajast, mil tema ilus Portugali päritolu ema mõne aasta eest suri.

Kuuesteistaastasena oli ta olnud liiga noor, et korraldada ohtusööke ja kaardimängupidusid, kus välissaadikud ja nende haritud naised said Inglise esindajatega liitlassuhteid sõlmida, eriti sellistel ohtlikel sõjaaegsetel päevadel, kuid ometi polnud kedagi teist, kes oleks seda teinud. Mary oli juba oma graatsilist ema jälgides, vaneimate vestlusi kuulates ja küsimusi esitades palju õppinud. Talle meeldis see, et tal oli eesmärk. Talle meeldis uusi asju õppida. Ta oli koos isaga näinud Itaaliat ja Austriat, elanud palju kuid Venemaal ning oli alles mõne kuu eest tagasi Inglismaale tulnud.

Ometi mõnikord – mõnikord ta peaaegu soovis, et võiks itsitada ja sosistada nagu teised noored daamid, lasta end kanda flirtimise ja meeletu armumise metsikutel tiibadel. Vaid hetkeks. Sellepärast ta nautiski leedi Louisaga sõbrustamist.

„Kõige kenam mees *iial*?“ küsis Mary. Nad peatusid tihedalt kasvavate puude varjus, kus nad said jälgida inimeste möödumist, mängulaevukesi ujutavaid lapsi, lehvikestega ja siidist päikesevarjude erksat võbelust. „Kenama välimusega kui De Ligne'i prints? Sa vandusid eelmisel nädalal, et ta on sinu südame igaveseks võitnud.“

Louise naeris rõõmsalt. „Oh, tema! Ta abiellub mingi väikese Saksa krahvinnakesega, proovides sel moel oma maad tagasi saada. Ta oli osav tantsija, seda küll, aga ta pole mingi kangelane nagu lord Sebastian. Mundris mehe juures on lihtsalt midagi erilist, kas sa ei arva, Mary? Imeline mehelik hing.“

Sinises jakis ja üleskeeratud servadega peakattega mereväeohvitser jalutas neist just sel hetkel mööda, kummardades ja naeratades nende suunas. Louisa itsitas ja lehvitas mehele oma taskurätikuga.

Mary hammustas huulde, et mitte naeratada. Paistis, et igasugune munder sobib, maavägi või merevägi.

Ta mõtles lugudele, mida ta lord Sebastiani kohta kuulnud oli, kuidas ta oli käsivõitluse käigus saanud jagu kümnest prantslasest, kuidas mitu hobust oli tema istumise all maha lastud. Mary oli kindel, et need kõik ei saanud tõele vastata, ent talle meeldisid need lood siiski. Talle olid muinasjutud alati meeltemööda olnud, juba ajast, mil ta oli veel pisike ja ema rääkis talle unejutuks portugali legende iidsetest lahingutest, rüütlitest, kaunistest tütarlastest.

Louisa kummardus lähemale, et Maryle kõrva sosis-tada. „Kuigi ma olen kindel, et lord Sebastian ei saa olla kenam kui tema vend lord Henry. *Selles* osas ei tohiks sul muret olla.“

Mary vaatas oma sõpra ehmunult. Kuidas Louisa lord Henryst ja tema ebamäärasest kurameerimisest teadis? „Lord Henry Barrett?“

Louisa naeratus muutus salapäraseks. „Oojaa. Sest kas ta pole mitte sinu suur austaja?“

Mary tundis, kuidas ta põsed läksid soojaks ning seda mitte päikesevarju ääre alt paitava päikese tõttu. Ta pööras pilgu kõrvale, silmitsedes ainiti last, kes rõngaga ägedalt vehkides temast mööda sööstis, lapsehoidja kannul. „Ma ei ütleks nii. Me oleme vaid korra või kaks kohtunud.“

„Ei?“ Louisa tähelepanu oli juba hajunud kauguses ratsutavale härrasmehele. „Kas sa oled päris kindel? Te sobiksite omavahel suurepäraselt. Onu sõnul on lord Henry tulevik diplomaatilises teenistuses pealtnäha kindel. Et ta võidakse varsti isegi Venemaale saata nagu sinu isagi.“

Suurepäraselt sobiv paar. Seda nad oleksid. Lord Henry Barrettist oli viimastel päevadel justkui isa soosik saanud. Sir William Manning ei kurnud iial selle üle, et tal vaid tütar oli, ainult tema, Mary. Kuid Mary teadis, et isale oleks meeldinud poeg, kes tema jälgedes käib, keda ta saaks juhatada ja nõustada poliitika ja sõdade ja kuninglike õukondade ohtlikes keeristes.

Isa oli viimasel ajal palunud Maryl kutsuda lord Henry mõningatele õhtusöökidele ning sageli jäid nad kahekesi hiljem tundideks raamatukokku rääkima. Palju kauemaks, kui lord Henry kunagi Mary endaga oli rääkinud.

Tõesõna, paljulubav noor mees, Mary, kullake, oli isa alles täna hommikul öelnud, kui Mary valmistus Louisaga välja jalutama minema. *Kindel ja rahulik, just see, mida meie riik praegu vajab.*

Mary ohkas, kui need sõnad ta peas kajasid. Ta keerutas lord Henry Barrettile mõeldes oma päikesevarju. Mees oli piisavalt kena välimusega, kuldsete juuste ja

ettevaatliku, viisaka naeratusega. Täiuslik diplomaat, tasakaalukas, vaoshoitud, puudutades tantsimise ajal vaevalt Mary kättki.

Tegelikult, selline mees, nagu oli ilmselt olnud tema isa, enne kui ta kohtus Lissabonis Mary ilusa emaga ja tõi ta endaga koju Londonisse. Selline mees, keda isa kindlasti hea meelega Mary kõrval näeks, et Mary saaks jätkata kõige sellega, mida talle õpetatud oli. Olla võõrustaja ja abiline välislahetustel. Diplomaat kõiges peale tiitli.

Mary teadis, et see oleks talle elus parim rada. Ainus rada, tegelikult. Kõik, mida ta oskas.

Jah, lord Henry Barrett oleks talle sobiv kaaslane. Jutud tema rabavast, kangelaslikust vennast sõjaväes olid vaid põnevad muinaslood.

„Lord Henry on meeldiv,“ ütles Mary ettevaatlikult. „Aga ma ei tunne teda piisavalt hästi, et öelda, kas ta mind imetleb või mitte.“

„Tõesti? Ma olen kindel, et see nii on. Sa oleksid täiuslik diplomaadi abikaasa.“ Louisa koputas kokkupandud päevavarjuga hajameelselt oma roosatriibulisi seelikuid ning jälgis möödujaid, nagu otsiks ta veel üht kena nägu. „Ja ta on lõpuks siiski teine poeg, kui lord Sebastian on kolmas. Ta võib ühel päeval krahviseisusesse tõusta.“

„Louisa,“ ütles Mary naerdes, „kõigist lord Henry eelistest, on see minu arvates kõige vähem usutav. Ma olen kuulnud, et ta vanima venna naine on lapseootel.“

„Oh,“ Louisa ajas huuled torru. „Kui pettumust valmistav. Ma oleksin väga tahtnud olla krahvinna südamesõber.“